אינגעפירט פונ'ם לערער פאַרבאַנד פון די אידישע וועלטלאַכע שולן אין ווינניפעג

די צעבראָכענע סוכה..

(א מתנה אייך קינדערלאך)

פון פ. זאלף

ס'איז געווען ערב סוכות, א טאג פאר דעם יום טוב. דער לערער אין קלאס האט דערציילט פאר די קינדער מעשה'לאך פונ'ם יום טוב. די קינדער זיינען געזעסן שטיל, מיט אנגעצונדענע פייערלאך אין די אויגן, געקוקט צום לערער און זיך איינגעהערט, וואס דער לערער דערציילט פונ'ם אמאליקן יום טוב סוכות. אין קלאס אי געזעסן שטיל; קיין פליג האט ניט געזשומעט, קיין פען האט ניט געפקרייפעט, אלץ איז געווען שטיל. בלויז מאיר'ל, א אינגעלע פון א יאר 7—8, וואס איז נאָך לאנג אריבערגעקומען פון יענער זייט ים, מיט זיין מאמעס און זיינע צוויי שוועס־טערלאך — איז געזעסן ניט רואיק; ער האט זיך עפעס גערריים אויפ'ן ארט ווי א שלאנגל, געפרואווט יעדע ווייילע זיך אויס־הויבן, געהויבן די האנט אין דער הויך, גע־ריסן זיך עפעס צו זאגן.

— כ'ווייס עפעס אנדערש, לערער! האט ער אויסגעשריען הויך אויפ'ן קול, — כ'וועל אייך דערציילן פון סוכות, ווי איך האב מיט מיין אלטן זיידן אין דער אלטער היים געבויט א סוכה.

מאיר'ל'ס אויגן האבן זיך געפינטלט פון אומגעדולד, און געוואנדערט איבער'ן קלאס־צימער, פונ'ם לערער צו די קינדער, פון די קינדער צו די בענקלאך, און האבן ווי געבעטן מען זאל רחמנות האבן אויף אים, און אים לאזן דערציילן.

דער לערער האט א קוק געטאן אויף מאיר'ן און האט א שמייכל געטאן. ער האט אים צוגערופן צו זיך און געזאגט: איצט, מאיר'ל, דערציי דו, וואס ווייסטו פון דעם יום טוב סוכות? מיר וועלן דיך הערן.

מאיר'ל, ניך און פלינק ווי א שד'ל, איז צוגעלאפן צום לערער'ס טישל, זיך אוועק־נעשטעלט אויף דעם לערערס פלאץ, זיך אויסגענלייכט ווי א סאלראט, כדי ער זאל אויסקוקן פאר די קינדער ווי א גרויסער, און מיט זיין דין קוויטשעדיק קול'כל האט ער אנגעהויבן דערציילן: — איך, כ'האב א זיידן אין קאמענעץ, האב איך. האט ער א ווייסע בארד און א הילצערן קעסטל, האט ער. אין קעסטל האט דער זיידע זיי־ער שיינע זאכן געהאט: א טאבאק פוש־קע, וואס שמעקט, און זייער א סך זאכן, הובלעס, האמערס, דלאטעס, זענגלאך, האט דער זיידע אין קאמענעץ געהאט. מיט זיי פלעגט דער זיידע מאכן אלץ, וואס ער האט געוואלט און וואס איך האב גע־וואלט. דער זיידע אין קאמענעץ, האט גע־קאנט מאכן א וועגעלע, א דרייד'ל, א הכן־קלאפער, א גראבער, אלץ האט דער זיידע געקאנט.

איז איינמאל דער זיידע אויפגעשטאנען אינדערפרי, גענומען זיין האק און פאס, מיט זיין האמער און זעג אזו גענומען בויען א שטיבעלע אין דרויסן פאר די פענסטער. פרעג איך: זיידע, וואס נייסטו מאכן, זיידע? — א סוכה. — ענטפערט דער זיידע. האב איך גענומען, טאנצן, פאטשן מיט די הענט, אט אזוי, אט אזוי, און איך האב זיך געפרייט, וואס מיין גר־טער זיידע מאכט א סוכה.

דער זיידע האט געזעגנט, געקלאפט, גע־שלאגן טשווערקעס אין ד'ר ברעטער, איך האב אים געהאלפן: דערלאנגט די טשווערקלאך און די שטריקלאך. דער זיידע האט זיך געפרייט. — דערפאר, — האט דער זיידע געזאגט, — וועסטו זיצן אין סוכה. און, אז דו וועסט אויסוואקסן און ווערן אזוי אלט ווי איך, וועסטו אויך מא־כען א סוכה, אזוי. האט דער זיידע אין קאמענעץ געזאגט.

— וואו וועסטו נעמען א דאך? — האב איך דעם זיידן געפרעגט.

דער זיידע האט א לאך געטאן און גע־ענטפערט: — מארגן פרי וועט קומען א גוי פון דארף מאלילניקע, ברענגען סכך (סכאך). — וועט מען מאכן א דאך.

אויף מארגן איז טאקע סטעפאן געקו־מען מיט א בונט סכך. דער זיידע האט אים געגעבן א פעקל טאבאק. און, אז דיק מאכן ביי מאיר'לען אין הויף. אבער סטעפאן דער גוי איז אוועקגעפאלן — מאיר'ל, א פארשווייצטער, א הייזעריקער האט מאיר'ל ווייטער דערציילט — האט מיט די הענט און געשריען צו טאוני'ן, דער זיידע געגומען א לייטער און איז אריינגעקראכן אין דערהויך אין איך האב אים דערלאנגט דעם סכך.

— לערער! לערער! וואס איז אזוינס סכך? — האבן פלוצלונג עטלאכע קינ־דער מיטאמאל אויסגעשריען צום לערער, און איבערגעריס'ן מאיר'לס מעשה. דער לערער האט שוין געוואלט ענטפערן די קינדער, האט אבער מאיר'ל געבעטן דעם לערער, אז ער וויל ענטפערן.

— גוט — האט דער לערער געזאגט צו מאיר'ן — די קאנסט ענטפערן.

— סכך, — האט מאיר'ל געזאגט, — דאס זיינען אזעלכע צווייגן. זיי האבן גרי־נע נאדלען, האבן זיי. די נאדלען וואקסן זומער און ווינטער . . . אויף די נאדל־ביימער, מיט זיי דעקט מען צו א סוכה.

— אט דאס איז די נאנצע מעשה מיט מיין זיידנס סוכה. — האט מאיר'ל פאר־ענדיקט דערציילן די מעשה, און איז אוועק א צופרידענער אויף זיין ארט.

דער לערער מיט די קינדער האבן נאך געזונגען שיינע לידער. און ווען מען האט געענדיקט זינגען, האט דער גלאק גענו־מען קלינגען, כ'איז שוין געווען צייט צו א היים. דער לערער האט געהייסן צונויפ־לייגן די ביכלאך מיט די עפטן און גע־זאגט: איצט, קינדער, גייט א היים. — א גוטן טאג! א גוטן יום טוב! — האבן די קינדער פרייליכע, צופרידענע גע־שריען צום לערער, און זיינען זיך צענאנ־גען א היים.

מאיר'ל, מיט'ן ביכער־רענצל אויף דער פלייצע, האט פלינק א שפרונג געטאן ווי א העזל צו זיין עלטערער שוועסטערל רייזעלע, זי א צי געטאן פאר'ן קלידל און איר עפעס אריינגעשושקעט אין אויער אריין. — גוט — האט רייזעלע, זיין שוועסטער א פאטש געטאן מיט די הענט פאר פרייד, און גענומען נאכלויפן איר ברודער'ס מאיר'ל, וואס האט זיך אזוי געאיילט אהיים.

— ראווע, א סוכה, איך זאג דיר אן אמת'ע סוכה, וועלן מיר אויסבויען, אזא ווי דעם זיידנס, — האט מאיר'ל אויך גיך אריינגעפלאפלט זיין שוועסטערל אין פנים אריין. און ביידע זיינען אוועקגעלאפן פען אהיים, אין מאיר'ל אויף גיך אראפגע־לאפן אין קעלער אריין, פון קעלער אויפ'ן בויידעם, פונ'ם בויידעם אין שטאל אריין, פון דארטן אריסגעשלעפט ברעטלאך, שטעקנס, העלצער, קעסטלאך, נעכאפט זיין האמער מיט טשוועקלאך, געלאפן רו־פען זיינע חברים, די ענגלישע אינגלאך טאוני'ן, מאיק'ן ביל'ן, — זיינע שכנים פון דער נאס.

ער האט מיט זיי לאנג אריינגע־טענה'ט, זיי גענעבן צו פארשטיין, אז מען דארף בויען א סוכה, א סוכה טאקע אן אמת'ע, ווי זיין זיידע אין קאמענעץ.

מאיר'לס חברים האבן זיך מיט חשק גענומען פאר דער ארבעט. האמערס האב־בען געקלאפט, קעסטלאך האבן געטרע־שטשעט, געקרעכצט ווי זיך געבעטן, אבער קיינער האט זיך צו זיי ניט צוגעהערט, כ'איז קיין צייט ניט געווען, פונקט ווי כ'איז קיין צייט ניט געווען אפצואווישן דעם שוויים, וואס האט גערונען פון זיי־ערע פנים'ער. די פייגעלאך זיינען זיך צע־פלוגן פון שרעק. די הינער און די הענער אין דעם הינער־שלאק האבן אויך גענומען שרייען, גארנאטשען פון פחד און שרעק: — ווער ווייס, — האבן זיי געטראכט — וואס דא וועט געשען.

מאיר'ל, ווי אן אינזשינער, איז ארומ־געלאפן פון איין אינגל צום צווייטן און אריסגעגעבן באפעלן, ווי אין ווי אזוי, מען זאל בויען די סוכה.

טאוני, דאס עלטערע אינגל, דער גרעס־טער צווישן זיינע חברים, האט געוואלט בויען די סוכה ווי מען בויט א זומער־הייס דעל אין קעמפ, ווי זיי פלעגן עס שטענ־ים געגעבן א פעקל טאבאק. און, אז דיק מאכן ביי מאיר'לען אין הויף. אבער סטעפאן דער גוי איז אוועקגעפאלן — מאיר'ל, א פארשווייצטער, א הייזעריקער האט מאיר'ל ווייטער דערציילט — האט מיט די הענט און געשריען צו טאוני'ן, איז ער האט א גראבן קאפ, ער פארשטייט גאר ניט ווי מען דארף בויען א סוכה.

— הייגט, — האט זיך מאיר'ל גע'כעס'ט, — דארף מען בויען אנדערש! ניט קיין קעמפ ביידל, נאר א סוכה! א סוכה! רעדט מען דאך צו דיר דארף מען בויען. אזוי האט מאיר'ל געשריען און זיך גע־קריגט מיט זיין חבר טאוני'ן.

טאוני, דאס קרעסטלאכע אינגל, איז גע־שטאנען מיט אן אפן מויל, צעשראקן, מיט אריסגעשטארצטע אויגן, געקוקט צו מאיר'ן און זיך געוואונדערט; פאר וואס לאזט אים היינט מאיר'ל בשום אופן ניט מאכן קיין קעמפ־ביידל, אזא ווי עך־ער פלעגט עס שטענדיק מאכן; מאיר'ל, א צעהיצטער פון כעס, האט מיט צארן אריסגעריסן דעם האמער פון טאוני'ס הענט, אים דורכגעטריבן, און אליין זיך געשטעלט קלאפן די משוועקלאך איך די ברעטלאך. טאוני, זיין חבר, איז אוועק א ברונז'ער און א פארשעמטער.

די פיר ווענטלאך פון דער סוכה זיינען שוין געווען פארטיג, אבער דא איז מאיר'ל געבליבן שטיין פאר זיינע פיר ווענט און אומעכטיקער: וואו נעמט מען סכך, צווייגן? — האט ער געטראכט און זיך געקראצט אין פאה. — אך, ווען דא וואלט געווען סטעפאן דער גוי, וואלט שוין גע־ווען סכך — האט מאיר'ל נערעדט צו זיך אליין, און שטארק גענומען מקנא זיין דעם זיידן אין קאמענעץ, וואס האט דארטן א גוי און מען רופט אים סטעפאן, און דער סטעפאן ברענגט אים סכך.

— מאיר'ל איז געשטאנען אזוי פאר־טראכט, איז צו אים צוגעלאפן זיין שוועס־טער רייזעלע און אים עצה געגעבן: מען זאל ארויפקריכן אויפ'ן בוים, אגרייס־סען צווייגן און מיט זיי פארדעקן די סוכה.

מאיר'ל איז טאקע אויף גיך ווי א וועג־ווערקע ארויפגעקראכן אויפ'ן בוים, אנגע־ריסן צווייגן און בשעת מעשה זיך געפילט אזוי גרויס און שטארק ווי דעם זיידנס גוי — סטעפאן.

די סוכה איז פארטיק געווארן.

— איצט, ראווע, — האט אויסגערופן מאיר'ל צו זיין שוועסטערל, — הארפסטו ווי א באלעבאסטע מאכן שיין אינווייניק אין סוכה. דאס איז אן ארבעט פאר דיר.

ראווע, האט זיך זייער דערפרייט, וואס זי א מיידל, וועט אויך קאנען עפעס טאן אן ארבעט פאר דער סוכה. זי איז געלאפן מיט אירע חבר'טעס, געבראכט געלן זאמד, און אויסגעשאטן עס אויפ'ן דיל פון דער דער סוכה. אויף די ווענטלאך האט זי אויפגעהאנגען אירע געזאמלטע בילדער, וואס זי פלעגט אויסשניידן פון טאוני'ס הענט, אים דורכגעטריבן, און אליין זיך געשטעלט קלאפן די משוועקלאך איך די ברעטלאך. טאוני, זיין חבר, איז אוועק א ברונז'ער און א פארשעמטער.

שוין געווען פארטיג, אבער דא איז מאיר'ל געבליבן שטיין פאר זיינע פיר ווענט און אומעכטיקער: וואו נעמט מען סכך, צווייגן? — האט ער געטראכט און זיך געקראצט אין פאה. — אך, ווען דא וואלט געווען סטעפאן דער גוי, וואלט שוין גע־ווען סכך — האט מאיר'ל נערעדט צו זיך אליין, און שטארק גענומען מקנא זיין דעם זיידן אין קאמענעץ, וואס האט דארטן א גוי און מען רופט אים סטעפאן, און דער סטעפאן ברענגט אים סכך.

ראווע, האט טאקע באלד געבראכט פון הויז גוטע זאכן: קיכלאך, מאנדע־לאך, טייגלאך און אנדערע נאשערייען, וואס איר מאמע האט געבאקן לכבוד יום־טוב, און עס אויסגעטיילט פאר יעדן א באזונדערן חלק.

מאיר'ל מיט זיינע חברים האבן זיך א לאז געטאן אין סוכה אריין צו דער סעו־דה, וואס ראווע'לע, זיין שוועסטער, די באלעבאסטע, האט צוגעגרייט פאר זיי. די סוכה איז געווען א קליינינקע, זי האט ניט געהאט גענוג פלאץ פאר אלעמען. די קינדער האבן זיך גענומען שטופ, שפא־רען, און שיר ניט אריסגעשטופט די ווענט.

— העי, חברה! צעברעכט מיר ניט די סוכה, — האט מאיר'ל געשריען צו זיינע חברים, ווי א באלעבאס, און זיי געווארנט מיט א פינגער צו זיצן רואיק און שטיל, ווייל אין א סוכה דארף מען זיצן סטא־טעטשנע, ווי כ'פאסט פאר גרויסע . . . זיינע חברים האבן אים געפאלגט. זיי האבן געשמאק געקייט די גוטע מאכלים, וואס ראווע'לע האט געבראכט פאר זיי. זיי האבן שוין לאנג אזא פריילאכע סעודה ניט גע־האט.

אבער אונטער'ן פארקאן פונ'ם הויף, אין א ווינקל, איז זיך געשטאנען טאוני, מאיר'לס חבר, א ברונז'ער, מיט כעס, זיך צוגעקוקט ווי מאיר'ל פראוועט דארט א סעודה אין זיין סוכה פאר זיינע חברים, און אים, דעם גרעסטן אינגל, האט ער פון זיין הויף פארטריבן. טאוני האט באַ־שלאסן צו נעמען נקמה. ער איז געשטאַ־נען פון דער ווייטנס מיט צונויפגעביילטע פייסטן און געקוקט מיט א פאר בייזע אויגן צו מאיר'לס סוכה. ווי זי, די סוכה, וואלט געווען די שולדיקע.

כ'איז געווארן נאכט. די קינדער פאר־

ווען ווייטיק קומט...

צוויי שטונדן נאָכ'ן עסן

די עכטע מילק אף מאגנע־זיא איז שטענדיק א פליי־סיקייט — קיינמאל ניט א טאבלעט. ניט אכטונג־אויף דעם פיליפס' נאמען אויף דעם פלעשל.

זן אס א סך רופן "אומפארדייאונג" איז זייער אפט ניט מער ווי אן איבערפלוס פון זוי־ערקייט אין מאגן. די נערוון פון מאגן זיינען אי־בער־סטימולירט געווארן, און די שפייז ווערט זייער. די קארעקטור איז אן אלקאלאי, וואס נעטראליזירט זייערקייטן מאמענטאל. די בעסטע אלקאלאי וואס איז באוואוסט צו דער מעדיצי־נישער וויסנשאפט אין פיליפס' מילק אף מאג־נעזיא. דאס איז פארבליבן דער סטאנדארד אנ־טיעסיד מיט דאקטוירים אין די 50 יאר זינט עס איז דערפונדן געווארן.

איין פולע לעפל פון דער ניט־שעדלאכער, טעמ'לאזער אלקאלאי וועט נעטראליזירן מא־מענטאל א סך מאל אזוי פיל זייערקייט, און די סימפטאמען פארשווינדן מאמענטאל. איר וועט קיינמאל ניט נוצן קיין גראבע מעטארן ווען איר וועט איינמאל אויסגעפינען די עפישענסי פון דעם מער אנגענעמען מיטל, א קליינע פלעשל איז גענוג צו ווייזן איר פארדינסט.

זייט זיכער צו קויפן עכטע פיליפס' מילק אף מאגנעזיא צוגעשריבן פון דאקטוירים פאר אי־בער 50 יאר צו קארעגירן איבערפלוס זייערקייט. 50 סענט א פלעשל; אין יעדער דראג סטאר. קאמפליט דורעקשאנס פאר אירע פילע נוצן גע־פינען זיך מיט יעדער פלעשל.

PHILLIPS' MILK OF MAGNESIA

וועלן מיר אמאל קאנען אפפארן 250 מייל אין איין שטונדע?

א נייע דערפינדונג איבער וועלכער עס ווערן איצט געמאכט עקספערימענטן

זייט איר שוין אמאל געפארן אין א צוג־פלאן? — א, זיכער ניט. דער שריי־בער פון די שורות אויף ניט. אבער עס איז ניט ווייט דער טאג ווען דער צוג־פלאן וועט ווערן א געוויינלאכע דערשיי־נונג אנדערע פאסאזשירן וויל אויך וויסן ווי אזוי דער צוג לויפט. עס קומט אריין אן אינזשינער, וועלכער האלט א לעקציע ווענן דער נייער דערפינדונג. דער אינזשינער דערקלערט זיי אלעס. ער ווייזט זיי אן, אז דער צוג פלאן האט אלע באַ־קוועמלאכקייטן, פון א שווים פלאץ ביז א באל צימער.

די פאסאזשירן פרעגן ווי שנעל דער צוג לויפט. זיי אליין קאנען בשום אופן ניט קעלן זיך נ׳ טאוון עס דוכט זיך אויס, א זער שטיים אויף איין ארט. דער אינ־זשינער ניט זיי איבער, אז זיי פארן איצט צוויי הונדערט און פופציק מייל א שטונ־דע. ארום עלף אזיינער וועלן זיי זיין אין שיקאגא, דערנאך וועט דער צוג ביז פאר־נאכט דורכלויפן ניט ווייניקער ווי 2.230 מייל — ביז האליוואוד.

נאטירלאך, דאס אלעס איז גענומען פון דער פאנטאזיע פון א שרייבער, אבער עס איז דא שוין איצט א גרויסער אמת אין דעם. די עקספערימענטן אין סקאט־לאנד, ווי עס פארזיכערט דער מיטאר־בעטער פון דעם פילאדעלפיער "רעקארד", זיינען שוין אזוי פארפאלקאמט געווארן, אז מען קאן האפן אין גיכן צו זען דעם צוג פלאן אפערירן אויף געוויסע שטרע־קעס. אבער ביז דער דורכשניטלאכער מענש וועט זיך באמת קאנען באנוצן מיט דער דירפינדונג, וועט נאך מסתמא נעמען א סך יארן.

זיי איר אמאל געפארן אין א צוג־פלאן? — א, זיכער ניט. דער שריי־בער פון די שורות אויף ניט. אבער עס איז ניט ווייט דער טאג ווען דער צוג־פלאן וועט ווערן א געוויינלאכע דערשיי־נונג אנדערע בריק אויף א מהלך פון דרייסיק מייל — אט אזוי ווי עס זיי־נען געבויט אונזערע "עלס", אבער מיט איין אונטערשייד. דער דאזיקער בריק האט צוויי דעקן — אן אויבער־דעק און אן אונטער־דעק. אין מיטן איז פאראן לייטיקער פלאץ, ביידע דעקן זיינען שייף באהעפט מיט גראבע און שטאלענע סלר־פעס. אט צווישן די צוויי דעקן איז איינ־געפעסטיקט געווארן דער ערשטער דער־פונדענער צוג־פלאן.

ער איז געבויט אין דער פארם — פון א לופט שיף און באזיצט אזעלכע מא־טארן, וואס מאכן איר לויפן מיט דער שנעלקייט פון גאנצע צוויי הונדערט און פופציק מייל א שטונדע. אזוי ווי דער וועג איז גלייך און דער צוג פלאן באגענגט ניט קיין הינדערניסן, קאן ער לויפן זייער שנעל, שנעלער פון אן עראפלאן אדער לופט שיף. אויסמיידיק דערביי אלע מעגלאכע געפארן, וואס די ערשטע דער־מאנטע טראנספארטאציאנס מיטלען האב־בען. דער צוג־פלאן ווערט געשלעפט דורך אן עלעקטרישן דראט, וואס געפינט זיך פון אויבן אויף דער ערשטער דעק. און פון אונטן, אויף דער צווייטער דעק, זיי־נען פאראן רעלסן, וואס האלטן דעם צוג באלאנסירט. צווישן די ביידע בריקן איז דער צוג אזוי איינגעפעסטיקט, אז ער קאן זיך ניט ארונטערגליטשן ווי שנעל ער זאל ניט לויפן.

אט דאס איז די נייע דערפינדונג!

דער שרייבער פון דעם ארטיקל ניט דא זייער אן אינטערעסאנט בילד, וואס אין נאטירלאך אויסגעטראכט, אבער וואס קאן פארווירקלאכט ווערן, ווי ער האפט אין יאר 1950.

אט ווי דער שרייבער פון פילאדעלפי־ער "רעקארד" מאלט דאס בילד.

"עס איז דאס יאר 1950. מיר זיינען אין ניו־יארק. מיר האבן ערשט אפגעגעסן א גוטן פרישטיק, און די זון שפילט זיך אויף די באנאלדעטע און באזילבערטע קו־פאלן פון די הימל קראצערס.

"מיר קומען אן צו דער סטאנציע, וואו מיר דארפן נעמען דעם צוג־פלאן.

"אן עלעוויטער ברייננט אונז ארויף צו דער פלאטפארמע, וואו דער צוג־פלאן וועט זיך אפשטעלן. עס געדויערט א מינוט — דער צוג איז שוין אפענאנ־גען".

עס איז דאס ערשטע מאל וואס דער שרייבער פארט אין א צוג־פלאן און ער איז נאך ניט באקאנט מיט טאלע איינצעל־היטן. אנדערע פאסאזשירן ווילן אויך וויסן ווי אזוי דער צוג לויפט. עס קומט אריין אן אינזשינער, וועלכער האלט א לעקציע ווענן דער נייער דערפינדונג. דער אינזשינער דערקלערט זיי אלעס. ער ווייזט זיי אן, אז דער צוג פלאן האט אלע באַ־קוועמלאכקייטן, פון א שווים פלאץ ביז א באל צימער.

די פאסאזשירן פרעגן ווי שנעל דער צוג לויפט. זיי אליין קאנען בשום אופן ניט פילן די שנעלקייט, ווייל דער צוג שא־קעלט זיך נ׳ טאוון עס דוכט זיך אויס, א זער שטיים אויף איין ארט. דער אינ־זשינער ניט זיי איבער, אז זיי פארן איצט צוויי הונדערט און פופציק מייל א שטונ־דע. ארום עלף אזיינער וועלן זיי זיין אין שיקאגא, דערנאך וועט דער צוג ביז פאר־נאכט דורכלויפן ניט ווייניקער ווי 2.230 מייל — ביז האליוואוד.

נאטירלאך, דאס אלעס איז גענומען פון דער פאנטאזיע פון א שרייבער, אבער עס איז דא שוין איצט א גרויסער אמת אין דעם. די עקספערימענטן אין סקאט־לאנד, ווי עס פארזיכערט דער מיטאר־בעטער פון דעם פילאדעלפיער "רעקארד", זיינען שוין אזוי פארפאלקאמט געווארן, אז מען קאן האפן אין גיכן צו זען דעם צוג פלאן אפערירן אויף געוויסע שטרע־קעס. אבער ביז דער דורכשניטלאכער מענש וועט זיך באמת קאנען באנוצן מיט דער דירפינדונג, וועט נאך מסתמא נעמען א סך יארן.

פאסטעריזירונג באשיצט — —

יעדער פלעשל פון דעם ריינעם, פעטן

סיטי מילך

— איידער עס פארלאזט אונזער מאדערנעם אפ־טו־דייט פלענט.

באקומט אייער זאפאס היינט פון דעם סיטי דיירי סיילסמאן אויף אייער טעריט — אדער טעלעפאַ־נירט דירעקט צו —

City Dairy

Phone 87 647

א היים!

ווען איר זייט אוועק

פון דער היים

אין

לעווינס כשר רעסטאראן

47—49 מארטא סט.

בלויז די קאמע פרישע און בעסטע פראדוקטן ווערן גענוצט אין אונ־זערע מאלצייטן און שטרייגנ בשר בהכשר הרבנים

ליכטיקע ריינע צימערן פאר געסט מיט דער בעסטער באדינונג

פאר חתונות, פארטיעס, באנקעטן און א. וו. האבן מיר די פיינסטע אקאמאדיישאן מיט א טאנץ פלאר פאר 100 פארלאך

מיר שטעלן צו מאלצייטן פאר אלע אונטערנעמונגען אויך אייסער אונזער איינענעם פלאץ

Levin's Commercial Kosher Restaurant

47-49 MARTHA ST. PH. 25 219

וואָס איז בעסער?

פון אידא קאזלאווסקי־גלאזער

היינט דארף זיין חנה'לעס געבורטסטאג. האט די מאמע געקויפט שיי־נע בלומען: רויטע, ווייסע און געלע. זי האט זיי אריינגעשטעלט אין א גלעזערנער וואזע מיט וואסער און די בלומען האבן פארשמעקט דאס גאנצע הויז.

די מאמע האט זיך אויף פארגרייט צו באקן קנישעס מיט ציבעלעס מיט גרויזן. דאס איז אריינגעלייגט אין א פאן מיט שמאלץ און אוועקגעשטעלט אויפ'ן אויוון צו פרעגלען.

האבן די ציבעלעס מיט די גרויזן אויך פארשמעקט דאס גאנצע הויז.

קומט חנה'לע פון שול. זי עפנט די טיר, קומט אריין, טוט א צי מיט'ן נעזל און שרייט אויס: "אוי, ס'שמעקט! וואס שמעקט עס אזוי גוט?"

נעמען זיך די בלומען גרויסן און זאגן אלע מיט אמאל ארויס: "מיר, די בלומען שמעקן אזוי גוט! דאס זיינען מיר, די בלומען, אזוי שיין!"

האט דאס פארדראסן די ציבעלעס מיט די גרויזן, און זיי האבן ארויס־געשריען: "ניין, מיר שמעקן נאך בעסער! מיר שמעקן נאך שמארקער!"

זאגן די בלומען: "אבער מיר שמעקן זיס, און איר זייט ביטער. אונז האבן אלע ליב, ווייל מיר זיינען שיין!"

שרייען די ציבעלעס מיט גרויזן און שפרינגען אזש אונטער אין פאן מיט שמאלץ: "אבער מיר זיינען געשמאק. אונז האבן אלע ליב צו עסן. פון אונז מאכט מען גוטע קנישעס. אן אונז קען מען קיין קנישעס ניט מאכן. אן בלומען קען מען זיך זייער גוט באגיין. אבער עס מוז מען".

ווערן שוין די בלומען בייז, צעשאקלען זיך מיט זייערע קאליר־טע קעפ־לאך צווישן גרינעם גראז און צעשריייען זיך שוין הויך: "אבער מיר שמעקן שענער! מיר מאכן דאס הויז שענער אויסקוקן! ס'איז יום־טוב אין הויז ווען מיר שטייען אויפ'ן טיש!"

און די ציבעלעס שרייען: "מיר שמעקן שטארקער! אונז האבן אלע ליב, ניט ווי אייך, נאר איינציקע מענשן! אט פרעגט חנה'לען — וועמען האט זי בעסער ליב?"

חנה'לע איז געשטאנען א צעטומלטע און ניט געוואוסט ווער ס'איז בעסער: בלומען האט זי ליב און קנישעס האט זי ליב — ביידע זיינען גוט.

"אבער ווער איז בעסער? ווער איז בעסער?" שרייען בלומען מיט ציבעלעס צוזאמען.

האט חנה'לע באשלאסן צו פרעגן מארגן די לערערקע פון שול, און דערווייל איז זי געגאנגען זיך אויספוצן צום יום־טוב און העלפן גרייטן צום טיש פאר די געסט.

ליד ער

שטורעם

פון אליעזר גרינבערג

אמאל איז געגאנגען,
אמאל איז געגאנגען,
אמאל איז געגאנגען:
— א רעגן!
איז אים געקומען,
איז אים געקומען,
איז אים געקומען:
אנטקעגן —
א ווינט!
גייען זיי ביידע,
גייען זיי ביידע,
גייען זיי ביידע:
געגרעמט אויף וועגן
— אצינד!
בלאזט זיך דער ווינט:
אליין —
הייס איך ווינט!
פליסטערט דער רעגן:
אליין —
הייס איך רעגן!
ליאר מען ביידע,
טומלען זיך ביידע,
—ווי הייסן מיר ביידע אינאיינעם?
שניידט דורך די נאכט
א בליץ ווי א מעסער.
עס זעט אויס דער הימל —
פארהיילט ווי אין פלאמען!
דער טומל ווערט גרעסער!
דער ליארעם ווערט גרעסער!
— און ס'ענטפערט א דונער:
מיר הייסן!
מיר הייסן!
מיר הייסן אינאיינעם!
מיר הייסן אינאיינעם!
— ש ט ו ר ע ם!

—(::)—

פון "קערמאש" *)

פון ד. פרץ־לאקס

ס'איז מיין מאמעשי געווען היינט
אויפ'ן קערמאש־מארק
און האט געבראכט מתנות מיר
א נאנצן בארג:
—א מאלפע א ליאלע מיט א ווידעלע,
א וואנקא סטאנקא אין א רויט קליידעלע,
א קיבעליקל מיט א גאלדן דרעטעלע,
און א שווארץ מענשל ווי א שרעטעלע,
קרענצלאך מיט פרישע אייער־ביינעלאך
רונדע אקוראט ווי מיינע אייגעלאך,
א בלויענקן, א מילכיקן קענדעלע,
און צום קאכן נאך א בלעכן פענדעלע.

*) א פוילישער יאר־מארק פאר פסח.

דער זיינער

פון עזרא גוטמאן

תלמיד פון שלום־עליכם מיטל־שול, 12 יאר

דארטן שטייט א זיינער,
ציילט ער נאכאנאנד.
מיט זיין טיק־טאק לשון
רעדט ער צו דער וואנט.

טיק־טאק, טיק־טאק, טיק־טאק . . .
וואכן, טעג און יארן.
טיק־טאק, טיק־טאק, טיק־טאק —
א ניי פאלק ווערט געבארן.

טיק־טאק, טיק־טאק, טיק־טאק —
שטעט און שטעטלאך פאלן.
טיק־טאק, טיק־טאק, טיק־טאק —
ס'קראכן וואסערפאלן.

טיק־טאק, טיק־טאק, טיק־טאק . . .
לאנגזאם שפינט די מאמע צייט.
טיק־טאק, טיק־טאק, טיק־טאק —
א גרויער פאדים ציט זיך ווייט.

עס ציילט די צייט דער זיינער
אין זיין טיק־טאק לשון,
ציילט און ציילט ביז וואנען ס'ווערט
זיין איינג הארץ פארלאשן.

—(::)—

פעלדער רייפע

פון י. ראדאשיצקי

פעלדער רייפע, פעלדער
זיינען אויפגעגאנגען
דורך די מילדע נעכט:
בייטן, בייטן, בייטן —
ווינן זיך און גליען
פול מיט גרינע שויטן.
אויסגעפלאנצטע קווייטן
ציען זיך און ציען
צו די קלארע וואלקנס.
צו קארטאפל־פעכערס
פול ביט בלומען בעכערס —
בלענדן ווייס און בליען:
בלויע קעפלאך שפראצן, —
אויגן ליבע גלאצן
צו די הימלען קלארע.
און די מילדע שטראלן,
פאלן גאלדיק, פאלן
איבער זאנגען־בייטן,
איבער גרינע שויטן.
פול מיט גלוסט און באנגען,
זיינען אויפגעגאנגען —
פעלדער, פעלדער, פעלדער —
איבער ווייטע ווייטן.

קאָרן

איז אן עכט אמעריקאנישע תבואה. איינע פון נאטורס גע־זונטסטע סיריעלס. אויב איהר ווילט וויסען ווי געשמאק דאס קען זיין, זעצט זיך אוועק און עסט א שיסעלע קעללאגגס קרוכלע קארן פלייקס מיט מילך אדער קרים!

Kellogg's

CORN FLAKES

קעללאגג'ס קארן פלייקס זיינען אבסאָ־לוט כשר אונטער דער השגחה פון אגודת הרבנים פון מאראנטא

אונדערבאר פאר די קינדער — לייכט צו פארדייען!